

Esan päivää

Askeleet kopisee varuskunnan pihamaalla, huuto on kova, merkkipäivän kunniaksi jopa riemullinen. Alikessut juoksuuttaa alokkaita kuin viimeistä päivää, kirjaimellisesti. En jaksa oikein innostua aiheesta, niin kuin en koko urani aikana. Mietin vain, että loppuisi jo ja pääsisi kotio. Koittaisi jo huomina ja voisi lämmittää saunan, viettää omaa merkkipäivää rakkaitten ihmisten parissa.

Tuosta hetkestä on jo aikaa. Taisi tämän kesän konfirmoitavat parkaista tämän maailman kylmyyttä ensikerran silloin. No kylmä karaisee, vahvistuu siten paremmin. Nyt on sunnuntai ja pappi puhuu saarnatuolistansa kirkastusvuoresta. On myös Eino Leinon päivä, runon ja suven päivä. Paitsi että itsellä ei kyllä runosuoni pulppua. Ei ole saarnamiehen verta ja ulkona sataa vettä, on kylmää ja koleaa. Pitäisi keräillä viimeiset leirikamppeet. Tankata vene, haalia käytettyjä auton renkaita, ideoida muutama Raamattutyöskentely ja illalla pitäisi kaikki olla valmiina kun nuoriso kirmaa Hirvirantaan. Siellä oltiin myös eilen.

Mieli vierii eiliseen. Vietämme aikuistuvien nuorten porsipäivää. Tarkkailemme keliä ja rikittelemme veneet valmiiksi. Tuuli yltyy, pohjoistuuli ja sitä myöten aalto nousee. Yksi nuorista ohjaajista uskaltautuu, vaikka tuuli vinkuu sähkölangoissa. Ajaa kovaa, taitaa veneen runkonopeus ylittyä kun keula sukeltaa. Kaataa muutaman kerran veneen, mutta ei kilpikonaksi asti. Vene oikenee ja matka jatkuu. Ei ole aloittelijoiden keli tällä kertaa, mutta aina voi lämmittää saunan. Saunatuvalle jään kuuntelemaan nuorison juttuja. Kaikkea ei enää vanha ymmärrä, mutta puheissa on kuitenkin paljon tuttua. Yksi jakaa rippikoulu kokemuksiaan. Toiset pelaavat porsipeliä ja haaveilevat kevyemmästä tuulesta. Osa keskustelee intistä. Toiset sinne menee ja toiset pääsevät pois, joillakin on puolivälissä. Hylsyjä lentää.

Mieli kopsahtaa takaisin menneeseen, varuskunnan pihamaalle. Miettii takana olevaa intti aikaa. En sinne halunnut, mutta oli pakko, ei ollut valinnan varaa, ei annettu vaihtoehtoja. En tykännyt olla, enkä oikein kotiutunutkaan sinne. Entä mitä jäi käteen, mitä opin? No sluihaamaan ja kantamaan konekivääriä sekä hylsyjä tietysti, siinä kai se. Kauluksiin lähtiäisiksi ripustivat nappuloita, en tiedä miksi. Erehtyivät varmaan henkilöstä kun kunniamedaljonkeihin eivät nimeä osanneet oikein kirjoittaa. Koskaan en oikein ole osannut olla kiiltävän perään, arvot ovat muualla. Mutta äiti ilahtui, hyvä niin. Oli kai niitä hyviäkin hetkiä, mielti että kun voisi jäädä tähän. Rakentaa kavereitten kanssa maja, pystyttää teltoa tai lämmittää sauna. Mutta ei voinut jäädä makaamaan, käsky käy ja matka jatkuu.

Aikuistuva nuoriso alkaa liueta saunan raikkaina, toiset maailmalle ja illan hämyyn, toiset kotio. Muutama notkuu vielä ovensuussa. Kyselevät vanhalla viimeisiä ohjeita, ylihuomenna pitäisi kopistella varuskunnan pihamaalla. Kiire olisi heillä kova, viimeisiä iltoja viettämään. Mutta vanha ei pysty, keksin murut takertuvat kurkkuun. Sinne kiiruhtavat elämään kuin viimeistä päivää. Niin se on ihminen sellainen uudenlaisen elämän rajamailla. Luther kuulemma istuttelisi silloin omenapuita. Minä en. Tai en ole vielä ehtinyt. Lähinnä olen saannut poikki ja pilkkonut polttopuiksi. Pitäisi kuulemma uusia parinkymmenen vuoden välein, että voisi nauttia hedelmistä. Ei tarvitsisi syödä ulkomaalaisia, tulee sanomista siitäkin. Mutta saa nyt mökkisaunan lämpimäksi ensi kesänä. Toivon ajatus säilyy kuitenkin.

Jään korjaamaan unohtuneet tavarat. Rättiväpelin hommia sanoisi joku. Samaan hintaan olisin voinut jakaa kaulusnappulat. Olisi valmiiksi rynnättynä. Mutta se ei käy. Itse pitää ne otsa hiessä rynnätä. Pääsisi vain nuoriso siten helpommalla, aikuistuvakin. Mutta niin ei ole lupa tehdä. Liikaa ei voi teitä tasoitella.

Pitää nuoren saada tehdä itse. Itse pitää nuorenkin tehdä valinnat ja päätökset. Yrittää ja erehtyä ja yrittää uudelleen. Kantapään tai pään ja polven ehkä juhan leuankin kautta on ihan hyvä kasvatusmetodi sopivissa määrin annosteltuna. Hivenen kivulias kylläkin, mutta ei ihminen muuten opi, nuorikaan. Itse pitää kipata veneet nurin ja nostaa pystyyn. Itse levitellä kampeet, sitten etsiä ja löytää tai kysellä perään. Itse rynnätä ja sitten kotiutua. Itse pilkkoa puut ja ehkä sitten joskus istuttaakin. Mutta vanha, vanha voi aina lämmittää saunan valmiiksi. Esan päivinäkin ja ehkä erityisesti juuri silloin.

Klaus Tefke

nuorisoretku

Kontiolahden seurakunta